

Liboje, oktober 1981

Leto 24 — Številka 3

LIBOJE

249/1981

1119811814,3

COBISS

OSREDNJA KNIJ. CELJE

GLASILO KERAMIČNE INDUSTRIJE LIBOJE-CELJE

Nov izdelek v dekorju LIPA, ki je tržno zanimiv

Karakteristike razvoja keramične industrije

V okviru 112. panoge t.j. predelave nekovinskih mineralov, pripada pomembno mesto proizvodnji keramike in porcelana. Ta proizvodnja zajema keramično in porcelansko posodo za gospodinjstvo in gostinstvo, okrasno in sanitarno keramiko, kanalizacijske cevi, zidne in podne keramične ploščice, aparatna keramika za visoki in nizki napon, izolatorji in ostali materiali od elektroporcelana.

Proizvodnja keramike in porcelana (brez elektroporcelana), sodeluje v vrednosti proizvodnje predelave nekovinskih mineralov z 24,7%. Na keramiko za gospodinjstvo in gostinstvo odpade 5,5%, dočim na keramiko za gradbeništvo 19,20%.

V letu 1980 je v industriji keramike in porcelana bilo zaposlenih 15.046 delavcev ali 32% od vseh zaposlenih v panogi predelave nekovinskih mineralov. S proizvodnjo keramike in porcelana se ukvarja 54 organizacij združenega dela, od tega 9 s proizvodnjo keramike in porcelana in 45 s proizvodnjo gradbene keramike.

Začetki razvoja keramične industrije Jugoslavije segajo skoraj 170 let nazaj. Intenzivnejši razvoj kapacitet se je začel šele po l. 1950, ko se je pristopilo k izgradnji kombinatov "Jugokeramika" Zagreb, "Jugoporcelan" Titov Veles in "Keramika" Mladenovac.

Ti trije kombinati in Keramična industrija Liboje so bili nosilci proizvodnje vse do 1970. leta.

Razvoj tehnologije je omogočil proizvodnjo keramike zlasti zidnih in podnih ploščic iz domačih glin. S tem so bili ustvarjeni pogoji za hitrejšo izgradnjo novih kapacitet. V obdobju od 1970 do 1980 so bile zgrajene 3 tovarne zidnih ploščic s kapaciteto 3,5 milijonov m² in 14 tovarn podnih ploščic s kapaciteto od 19,2 milijona m². Rekonstruirane so bile tudi že od prej obstoječe proizvodne kapacitete.

V l. 1981 bosta dokončani dve novi tovarni zidnih ploščic s kapaciteto 3,2 milijona m² in tri tovarne podnih ploščic, v katerih bo znašala proizvodnja 5 milijonov m².

Vsi navedeni podatki kažejo, da postaja keramična industrija pomembna proizvodna skupnost v okviru predelave nekovinskih mineralov.

Približno enaka tendenca razvoja keramične industrije je v obdobju zadnjih 10 let je tudi v Evropi, na katero odpade približno 50% vseh keramičnih tovarn v svetu. Evidentiran je podatek, da sta Italija in Španija največja proizvajalca keramike. Samo na področju teh dveh držav proizvaja keramiko preko 800 tovarn.

Razvoj domače proizvodnje keramike in porcelana v pogojih precejšnje konjunktore je v zadnjih 10 letih dosegel naslednjo rast proizvodnje:

— keramika in porcelan za gospodinjstvo	52%
— sanitarna keramika	133%
— kanalizacijske cevi	0%
— zidne ploščice	85%
— podne ploščice	381%
— proizvodnja elektroporcelana	82%

Iz prej navedenih podatkov je razvidno, da edino keramične kanalizacijske cevi ostajajo na nivoju iz l. 1970, dočim je povprečna letna stopnja rasti pri keramiki in porcelanu za gospodinjstvo znašala 4,3%, sanitarne keramike 8,8%, zidnih ploščic 6,3%, podnih ploščic 17% in elektroporcelana 6,2%.

V zadnjih letih se je ta skupnost

uspešneje pojavlja v izvozu. V l. 1980 je bil ustvarjen izvoz pri zidnih in podnih ploščicah nekaj več kot 13.000 ton, gospodinske keramike in porcelana 2.499 ton in sanitarne keramike 445 ton.

V letu 1980 smo največ keramike in porcelana izvozili v Italijo, Holandijo, Grčijo, Avstrijo, Madžarsko, Irak in SSSR. Izvoz kanalizacijskih cevi je bil realiziran v Irak in Grčijo. Največji kupci podnih in zidnih ploščic pa so SSSR, Libija, Egipt, Avstrija, Madžarska in ZR Nemčija. Sanitarne keramike se največ izvažajo v DDR, SSSR in Iran.

Vsi proizvajalci keramike in porcelana združeni v Poslovni skupnosti "Keramikaunion" tudi v tem srednjeročnem planskem obdobju predvidevajo nadaljnjo rast proizvodnje. Povprečna letna stopnja rasti bi se naj gibala med 4,5% in 6,5%. Fizični obseg proizvodnje bi po teh izračunih bil ob zaključku leta 1985 za 85% večji kot v l. 1980. Od skupnega obsega proizvodnje bi morali izvoziti 15%.

Brez ozira na vsa ta predvidevanja pa je jasno, da bo preskrba z energijo in z materialom iz uvoza limitirajoči faktor nadaljnjega razvoja keramične industrije Jugoslavije.

TF

Pregled gospodarjenja v KIL za osem mesecev

V obdobju januar-avgust smo proizvedli za 3.848,30 t proizvodov (keramike, ploščic, grafita) v vrednosti din 218.695,30. Prodali smo 3.920,5 t proizvodov v vrednosti 211.247,00 din. Če obstoječe podatke primerjamo s planom ugotovimo, da je bil proizvodni plan dosežen količinsko 94% in vrednostno 104%, plan prodaje 95% količinsko in 103% vrednostno. V proizvodnji še vedno obstajajo določeni problemi, ki se pojavljajo skozi celo leto, to so:

- neurejena preskrba z biskvitnimi ploščicami,
- slaba kvaliteta modelarskega gipsa,
- problem preskrbe z grafitom in SiC.

V TOZD "Keramika" je bila planirana proizvodnja dosežena 96% količinsko in 112% vrednostno. Prodaja keramičnih proizvodov je potekala dobro, saj je bil količinski plan dosežen 99%, vrednostni pa 111%.

TOZD "Ploščice" niso dosegle plana proizvodnje in plana prodaje niti količinsko, niti vrednostno. Planirana proizvodnja ploščic v tem razdobju je bila dosežena količinsko 92% in vrednostno 75%. Planirana prodaja ploščic je bila količinsko dosežena 91% in vrednostno 72%. Omeniti je potrebno, da se skozi celotno obdobje pojavlja problem preskrbe z biskvitnimi ploščicami in s tem neredna proizvodnja.

V TOZD Grafit je bil količinski plan proizvodnje dosežen 94% in vrednostni 99%. Prodaja grafitnih proizvodov znaša 97% planirane količinsko in 93% planirane vrednostno.

Proizvodnja v tem obdobju je v primerjavi z lansko, količinsko za 2% manjša, vrednostno pa večja za 34%; prodaja je v primerjavi z lansko padla količinsko za 10%, vrednostno pa narastla za 45%.

Vrednost uvožnih surovin za obdobje januar-avgust znaša 9.655.936,01 din, v S 308.997,57. Vrednost našega izvoza za to obdobje pa znaša 34.166.730,85 din oz. 1.050.319,52 S. Delež uvoza v izvozu znaša 28% v din in v S 29%. V primerjavi z lani se je v enakem obdobju uvoz povečal za 32% dinarsko in zmanjšal za 2% v S.

Izvoz keramike in grafita je za 57% količinsko večji kot lani, vrednost izvoza znaša v tem obdobju 34.166.730,85 din, to je za 99% večji od lani.

Razmerje na konvertibilni in klirinški trg je za obdobje januar-avgust 22:78.

Izvoz naših proizvodov na konvertibilno področje se je v primerjavi z lani povečal za 73% v din, v S pa za 39%.

Na klirinško področje smo v tem obdobju izvozili za 108% več kot lani v dinarjih in 49% več v S.

Izvozili smo v Holandijo, Rusijo, Avstrijo, Dansko, Belgijo, Iran.

Delež plačane realizacije v fakturirani je 92%, kar je zelo ugodno. Plačana realizacija je v primerjavi z lani večja za 51%, fakturirana pa za 43%.

Koeficient ekonomičnosti za KIL znaša za obdobje januar-julij 842,83, lani v enakem obdobju je bil 785,99. **Ekonomičnost je padla za 7%.**

Storilnost na zaposlenega v KIL za obdobje januar-avgust je **padla** v primerjavi z lani za 4% **količinsko** in **narastla** za 31% **vrednostno**. Storilnost na zaposlenega v KIL znaša 7.041 kg, lani 7.299 kg. Vrednostno znaša storilnost na zaposlenega 400.174 din oziroma 304.707 din lani.

Padec storilnosti je najbolj značilen za TOZD "Ploščice", v TOZD "Keramika" je padla za 2% količinsko, v TOZD "Grafitu" pa narastla za 26%.

Gledano v komadih pa storilnost na zaposlenega ni padla, ampak celo narastla. V veliki meri je **količinski padec storilnosti** na zaposlenega **posledica spremembe**

asortimana proizvodov. Ker se dela vse več manjših in lažjih izdelkov, je jasno, da je posledica tega količinsko nižja storilnost na zaposlenega. Izdeluje pa se tudi vse več dekorativnih proizvodov, ki so dražji in je s tem vrednost ustvarjenih proizvodov na zaposlenega večja.

Za september še niso znani podatki, vendar se predvideva, da bo keramika proizvedla za 22.000.000,00 din proizvodov, količinsko pa verjetno ne bo dosegla plana.

TOZD Grafit bo dosegel predvideno vrednost proizvodnje din 3.000.000,00, količinsko doseganje plana je vprašljivo.

V TOZD Ploščice so do sedaj potekala dela dobro, tako da lahko predvidevamo 13.500 m² ploščic, kar je nad planirano količino. Iz predvidevanj za september sledi, da večjih sprememb ne moremo pričakovati.

Situacija v naši DO ni niti slaba niti dobra. Z več dela v času, ki ga preživimo na delovnem mestu in z večjo kvaliteto dela, bi več ustvarili in jasno s tem tudi več dobili.

Vendar se tega premalo zavedamo.

Tatjana Topolovšek

Tovarna porcelana Herend

V prejšnji številki našega glasila smo pisali o nameravani gradnji nove tovarne keramike v Lendavi. V tem članku smo navedli, da bodo v kolikor pride do realizacije tega programa sovlagatelji tudi madžarske firme **FIM in Herend**.

Danes vam predstavljamo firmo Herend.

Gre za svetovno znano madžarsko tovarno porcelana v Herendu, ki je pred petimi leti praznovala 150-letnico svojega obstoja.

Mednarodni protokol našteva deset reči, s katerimi je primerno obdariti vladarje in poglavarje držav. Poleg južnoafriškega smaragda in bruseljskih čipk najdemo v tej izbrani kolekciji kar dva madžarska predstavnika in sicer tokajec in herendski porcelan. V windsorskem dvorcu kraljice Viktorije med številnimi servisi nekaj časa ni bilo najti drugega kot herendski porce-

lan. Ruski carji so naročali v Herendu samovarje, med naročniki svetovno znanih porcelanskih izdelkov te tovarne pa so bili tudi italijanski in romunski kralj, perzijski šah, Habsburžani in celo rimski papeži.

Še danes je v bistvu nepojasnjena skrivnost, zakaj se je ta tovarna porcelana razvila prav v majhnem naselju veszpremske županije. Ustanovil jo je Vincenc Stingl, doma iz Soprona, ki je že leta 1826 poskušal s proizvodnjo porcelana, vendar je osnovno surovino moral kupovati v tujini. Tudi danes jo uvažajo. Mojster Vincenc Stingl se je skušal obdržati na površju z izdelovanjem kamene posode, a je zaradi poizkusov s proizvodnjo porcelana propadel, zato je obrat prepustil enemu izmed svojih upnikov, Maurusu Fischerju. Ta je imel srečnejše roke.

Herendski porcelan je na svetov-

ni razstavi v Londonu leta 1851 dobil prvo nagrado. Sledila so številna naročila visokega angleškega plemstva. Razen tega so herenski porcelan uspešno predstavili še na devetih svetovnih razstavah, kjer je nazadnje v Bruslju dobil zlato kolajno. Drugi lastnik tovarne Maurus Fischer je svoje izdelke v obliki daril širokopotezno pošiljal v svet in deloma je temu pripisati, da je po svetovni razstavi v Parizu leta 1867 dobil red francoske legije časti, dunajski cesar Franc Jožef pa ga je v znak priznanja za pridobljene zasluge povzdignil v plemiški stan. Toda ta uspeh mojstra Fischerja ni prevzel. Ostal je preprost delavec, ki je podnevi in ponoči garal v svoji delavnici.

Na tej bogati tradiciji se je tovarna porcelana v Herendu razvijala naprej. Med dvema svetovnima vojnama je krizo prebrodila tako, da so v njej poleg jedilnih servisov

začeli izdelovati tudi malo plastično, predvsem razne kipe iz madžarske zgodovine in običajev kot so huzar, konjski pastir ali "csikos", ki v madžarski pastirski hierarhiji zavzema prvo mesto, doprsni kipi znamenitih osebnosti, razne živalske figure itd...

Resničen razvoj je tovarna doživela v obdobju po drugi svetovni vojni. Danes zaposluje blizu 1.500 delavcev, svoje izdelke pa izvažajo v 90 držav. Največji kupci so Zvezna republika Nemčija, Sovjetska zveza, Italija, Švica in Anglija, ti se že iz prvih let tega stoletja vedno vračajo v Herend po porcelan.

Herendske porcelanaste figure, posoda in barvni vzorci na njej, so se v minulih desetletjih komajda spremenili. Tovarniški načrtovalci-umetnosti obrtniki so se sicer poskušali tudi z modernimi oblikami, vendar jim to ni prineslo uspeha. Tako v Herendu, pod vzhodjem pogorja Bakkony, barok in rokoko še danes enako kot pred sto leti doživljata svoj razcvet. Kupci pač vztrajajo pri tradiciji.

Tovarna porcelana v Herendu je edini velik obrat v državi, ki bi ga mehanizacija privedla v propad. Tako kot v času ustanovitve tukaj še danes izdelujejo vse ročno. V tovarni delajo tri vrste strokovnjakov: kolutarji, modelarji in slikarji. Slehera izmed teh strok terja umetniško žilico in talent. Mnogi potomci nekdanjih izdelovalcev porcelana v Herendu so od svojih prednikov podedovali ne samo sposobnost oblikovanja in slikanja porcelana, pač pa tudi delovno mesto v tovarni. Sicer pa tovarna zbira nadarjeno mladino tudi v širši okolici in jo izobražuje v lastni triletni umetnostno-obrtni srednji šoli.

V Evropi je manj kot ducat pomembnejših tovarn porcelana. Med tri največje sodijo tovarne v Meissnu, v Herendu in Kopenhagenu. Njihovi izdelki se razlikujejo med seboj po obliki in po risbah. V Herendu na primer uporabljajo 20 oblik in 700 do 800 risb. Za slikarje porcelana je največja čast pridobitev pravice do podpisa. Tovarna v Herendu je svojim najboljšim strokovnim delavcem omogočila, da porcelanske izdelke poleg tovarniškega monograma označujejo tudi s svojim lastnim podpisom. Takšnih delavcev je trenutno nekaj nad dvajset, med njimi tudi nekaj mladih.

Iz teh podrobnosti vidimo, da se

pri skupni naložbi v novo tovarno keramike v Lendavi odločamo za slovitega partnerja z bogatimi iz-

kušnjami in z več kot 150-letno tradicijo.

TF

Slikarna in njen razvoj

Slikarna je v razvoju naše delovne organizacije odigrala eno vidnejših vlog, saj dobro dekoriran keramični izdelek pomeni tudi boljšo prodajo. Delo v samem oddelku je razdeljeno na ročno poslikano, sitotisk in odlepki. Največ je ročno poslikanih dekorjev. Vzporedno s tehniko nanašanja se je razvijala tudi tehnologija, ki je v marsičem spremenila način dela v slikarni. S prehodom iz klasičnega slikanja na biskvit smo pristopili k novemu načinu, to je slikanju na surovo, še nežgano glazuro. Čeprav so bile v začetku težave, smo skupaj v razvojni službi KIL uspeli, da je stekla proizvodnja. Nova tehnologija ima to prednost, da odpade nadglazurno žganje in s tem se je tudi zmanjšal lom, ker ni potrebno več nobenih dodelav in pa v tem, da dekor v peči obdrži jasnost, to se pravi, da ne steče. Podan je lahko na temni ali svetli podlagi.

ustrašijo. Želja slikark je, čim več ročnega dela, ker v tem vidi jo smisel svojega poklica.

Z uvedbo sitotiska v slikarno, se je povečal obseg dela na tem oddelku. To je bil tudi eden od elementov modernizacije proizvodnje, kateri naj bi povečal količino poslikanega blaga v slikarni.

Sitotiska se poslužujemo za odtis dekorja na površini izdelka, bodisi kot markacijo ali pa že kot končni dekor.

Letos je stekel v proizvodnji dekor "Lipa". Posebnost dekorja je v tem, da se rob na surovih izdelkih, dodela pa po končanem prvem žganju v sitotisku. V začetku so bile težave kot vedno, kadar se pojavi nov izdelek v proizvodnji (neenakomerni robovi...), sedaj je pa že v redu.

S skupnimi močmi smo prebrodili

Z namenom, da se doseže pri slikanju večja produktivnost, se s pomočjo sitotiska ali pečata obeleži kontura dekorja, da lahko slikarka hitreje dela.

Z uvedbo ročne poslikave v slikarni (pred leti je slikarna slonela samo na nanosu odlepkov in robljenju) se je delo razdelilo na lažje in težje dekorje, čeprav delajo težje dekorje predvsem starejše in izkušene slikarke, se jih mlajše ne

tudi to tehnološko težavo. Izdelki, ki so bili razstavljeni na jesenskem zagrebškem velesejmu, so nam kot vodilo za nadaljnje delo, ne samo za slikarno, ampak za celo proizvodnjo.

Z novimi tehnološkimi prijemi, s kvalitetnim delom, z dobro organizacijo ter pravočasno dobavo repromaterialov bomo zagotovili nemoteno proizvodnjo.

PB

Keramična industrija Liboje na zagrebškem velesejmu

Med udeleženci jesenskega zagrebškega velesejma, ki je vsako leto septembra, smo tudi mi: Keramična Liboje.

Kar okrog 300 tujih in domačih razstavljalcev se trudi, da pokaže svoje najnovejše dosežke na področju živilske industrije, tekstila, obutve, lesnih izdelkov, kmetijskih strojev, elektronike, strojev za obdelavo kovin in lesa, keramike, stekla in porcelana.

Seveda v taki situaciji mi ne moremo stati ob strani. Zato se vsako leto potrudimo, da predstavimo obiskovalcem sejma svoje najnovejše keramične kreacije in tehnologijo.

Polega tega pa tudi sodelujemo vsako leto na natečaju (ki je v okviru sejma) za najuspešnejšo kreacijo iz keramike, kjer se vedno dobro odrežemo.

Letos smo dobili diplomo in pohvalo za dobro oblikovanje. Tako avtor kreacije Bruno Pižmoht, kot izvajalci: razvojni oddelk in tudi Keramična.

Sedaj pa še nekaj podatkov o pripravi razstavljenih izdelkov. Z načrti za pripravo na velesejmu smo pričeli že pred novim letom. V razvojnem oddelku smo se skupaj vsedli in pripravili načrt:

1. naredili bomo servise v modernem stilu (jedilni, kavni, čajni, servis za vino ter ustrezno garnituro vaz).
2. pripravili bomo servise, ki bodo vsebovali naše domače narodne elemente (jedilni, kavni, čajni) in garnituro skled istih značilnosti,
3. nadalje bomo kreirali več garnitur vaz in

4. v naš program smo uvrstili še servis za žgane pijače.

Delo je steklo in do časa, ko je komisija za sprejem novih izdelkov začela z delom (16. junija) smo imeli pripravljeno:

1. sodobno oblikovane servise:

- kavnega
- čajnega
- jedilnega
- ter garnituro vaz;

2. servise z narodnimi elementi (2 dekorja - temen ali svetel)

- kavnega
- čajnega
- jedilnega ter za vino
- garnituro skled;

3. tri garniture vaz (v sedmih različnih dekorjih);

4. servis zažgane pijače (dva dekorja).

Vse skupaj 61. popolnoma oblikovno različnih izdelkov.

Komisija je z nekaterimi pripombami sprejela veliko večino izdelkov. Pripombe smo upoštevali preden smo pričeli z končno pripravo za velesejmu.

Ko smo na hitro potegnili črto pod tem, smo videli, da moramo pripraviti v dveh mesecih (z upoštevanjem dopustov) okrog 1.500 komadov izdelkov ter popolnoma izdelati tehnologijo.

Pri tehnologiji smo skušali slediti sedanji gospodarski situaciji, to je stabilizaciji. Iskali smo cenejše in bolj dostopnejše materiale. Izločili smo tudi selensko glazuro, ki je do sedaj zahtevala visok odstotek proizvodnje.

Z vključitvijo strojev za sitotisk pri izdelavi dekorja smo povečali produktivnost in izkoristili notranje rezerve.

Planirali smo tudi uporabo do sedaj premalo izkoriščenega stroja za robljenje krožnikov.

Pri vazah smo z enostavnejšo obliko in cenejšimi glazurami (vendar ne v škodo kvalitete dizajna) poskušali znižati proizvodne stroške in s tem povečati konkurenčnost na trgu.

Na letošnjem sejmu smo razstavljali samo nove kreacije z namenom, da ugotovimo ali smo na pravi poti.

Odziv poslovnih ljudi in obiskovalcev na razstavljene eksponate, nam je povedal, da smo se pravilno usmerili in ponudili kupcem vabljen asortiment. ZD

Mentorji proizvodnega dela na izobraževanju

Letos se je zakon o usmerjenem izobraževanju le preselil s papirja med šolske zidove in klopi. Poklicne usmeritve so najrazličnejše; od kovinarjev in tekstilcev, do rudarjev in živilcev. Posebej razveseljivo je to, da ne manjka niti za nas pomembna smer "Keramika".

Kakor šole, ki so se otepale z najrazličnejšimi težavami, kot so prostorske stiske, učbenike in ozko specializirani predavatelji, so se ravno tako delovne organizacije morale pripraviti na nov način poučevanja oziroma uvajanja delovne prakse. Dejstvo je namreč, da učni načrt predvideva mnogo manj časa za prakso v tovarni, kot je bil prej v poklicni šoli. Takšen učni načrt zahteva torej uvajanje prakse (proizvodno delo) v krajšem času kot prej, pa vendar kvalitetnejše in bolj podrobno.

Za izvrševanje teh nalog pa je bilo treba usposobiti oziroma priučiti skupino delavcev, ki se bodo posvetili tej skupini učencev-praktikantov. Ti delavci bi naj vse, ali vsaj del delovnih operacij dobro poznali, sposobnost prenašanja svojih znanj in spretnosti na praktikante, pa bi pridobili s priučitvijo v obliki seminarja.

Takšne seminarje je organizirala v večjih krajih Slovenije DDU (dopisna delavska univerza) iz Ljubljane. Seminarji so bili glede na stroko različno prirojeni in ko se je tak seminar vršil v Hrastniku za steklarje, so v isti koš pobasali tudi keramike.

Nekako mesec dni pred pričetkom seminarja sem dobil obvestilo, da sem določen za to usposabljanje. Z vabila sem razbral, kdo so ostali člani skupine, pozneje pa smo na informativnem sestanku dobili tudi glavne odgovore na vprašanja in pomisleke, ki so se nam pri tem porajali. Takrat še ni bil določen kraj in čas seminarja.

Zaradi slabe udeležbe s strani DO, bi seminar skoraj odpadel, oziroma bil preložen. Zaradi velikih potreb, pa je Steklarna Hrastnik organizirala seminar takorekoč v lastni režiji, povabili so pa tudi nas.

Pričetek seminarja je bil določen za 25. maj, trajal pa je do vključno 29. maja 1981. Predavanja so bila v dvorani družbenopolitičnih organi-

zacij Svoboda I. Hrastnik-Rudnik in sicer v dveh skupinah, dopoldanski in popoldanski. Po urniku smo bili Libojčani razporejeni v dopoldansko skupino in smo se morali v Hrastnik javiti v ponedeljek 26. maja ob 7. uri zjutraj.

Po predhodnem dogovoru, se je naša skupina, v kateri so bili: Pere Marija, Muhedinovič Brigita, Menčak Marija, Čretnik Jerica in Maček Zlatko, zbrala ob pol šestih na železniški postaji v Celju.

Dogovor članov ZK

Na sestankih julija in avgusta so člani OO ZK DSSS ob sodelovanju predstavnikov ostalih družbenopolitičnih organizacij in predsednikov delavskih svetov ter predsednikov samoupravnih delavske kontrole kritično analizirali kazalce poslovanja za vse TOZD, DSSS in delovno organizacijo. Ocenjena je bila poslovna naravnost, izvozna prizadevanja ter disciplina na sploh, posebej pa v delovni skupnosti skupnih služb. Ugotovili smo, da je disciplinska komisija pri svojem delu preveč popustljiva in da ponavlja že izrečene ukrepe.

Izpostavljena so bila predvsem vprašanja:

- neupoštevanje tehnoloških navodil in sankcioniranje le-teh
- lom, katerega povzročitelj je človeški dejavnik
- kvaliteta modelarskega mavca in mavčevih modelov
- preizkušanje glazur pred uvajanjem v proizvodnjo ter tehnoloških problemih pri I. in II. žganju
- kvaliteta dela uslužnostnih delavnic
- kadrovska problematika.

Obravnavali smo sklepe komiteja občinske konference ZKS Žalec in predsedstva OOS ter naredili oceno razmer v naši delovni organizaciji. Posebej je bila ocenjena situacija v TOZD Grafit, ker je vezan na uvoz osnovnih surovin silicija in grafita.

Razpravi je sledil delovni dogovor v obliki sklepov:

1. da je potrebno uskladiti komadni obseg proizvodnje s finančnim učinkom;

Pričetek predavanja je bil uvod, v katerem so nam natančno razložili smotre seminarja. Po odmoru smo nadaljevali s predavanjem. Psihološki vidiki dela z učenci. To je trajalo do 12. ure, ko smo končali.

Naslednje dni smo poslušali še metodiko dela, načrtovanje in izvajanje učnega procesa in praktične vaje, kjer smo s skupinskim delom pokazali, kaj smo na seminarju osvojili. Predavanje snovi je potekalo neposredno, v pogovorni obliki in zanimivo, tako, da za dolgočasenje ni ostalo časa. Seminar smo končali v petek ob 12. uri, se dogovorili za preizkus znanja in odšli domov.

2. poskrbeti za sinhrono delo v oddelkih loščilnica, peči, razvrščevalnica in pakirnica;
3. dosledno izvajati pravilnik o kontroli in kvaliteti ter določiti praktična merila za kvaliteto. Uvesti vhodno kontrolo surovin in ostalega materiala;
4. akcijski program dosledno izvajati, odgovorne pa poklicati na odgovornost;
5. delovno disciplino izboljšati za vsako ceno;
6. delovodje zadolžiti za učenje in uvajanje v praktično delo novosprejetih delavcev;
7. uslužnostni servis mora izboljšati kvaliteto svojih uslug in skrajšati čas popravil na minimum. Za njih v nujnih primerih ne velja prepoved nadurnega dela;
8. poskrbeti za čim kvalitetnejše in pravočasno dobavljanje surovin in ostalih materialov;
9. storiti vse, da se izvoz čim bolj poveča, četudi na račun nižjih prodajnih cen v izvozu;
10. vodje TOZD pripravijo ocenitev dela posameznega oddelka in posameznega delovodje;
11. zaostri osebno odgovornost vseh zaposlenih, še posebej pa kadrov, ki delajo v proizvodnji in kadrov, ki sodelujejo s tretjimi osebami;
12. delavci iz delovne skupnosti skupnih služb se bodo vključili v proizvodno delo na podlagi potreb, vendar bo predhodno izdelan razpored;
13. v primeru, da v TOZD Grafitu zmanjka osnovnih surovin se je potrebno dogovoriti, da bodo delavci koristno zaposleni v drugih TOZD.

OM

Ob tednu požarne varnosti

Ko ob tednu požarne varnosti, ta bo letos od 19. do 25. oktobra, gledamo nalepljene plakate z opozorili na nevarnost požara, se marsikdo spomni na ognjene zublje, ki so pred našimi očmi uničevali s trudom ustvarjene dobrine. To je lahko bil topel dom, reprodukcijski material, tovarniška hala, gozd, avto. Še bi lahko našteval. Požarne škode niso zanemarljivo majhne.

V sedanjih težkih gospodarskih razmerah pomeni vsak požar še dodatne težave. Materiale, stroje in rezervne dele na tržišču ni tako lahko dobiti. Še posebno velja to za uvožene stvari. Devize so vedno bolj dragocene. Mar ni to še en razlog več, da vsak v svojem okolju, kjer živi in dela, resno razmisliti, kje lahko pride do požara in seveda kaj mora ukreniti, da do požara ne bo prišlo. Požarna preventiva, to je izvajanje ukrepov, da do požara ne bo prišlo, pa je tisto področje, kjer lahko vsak posameznik naredi največ.

Če kajenje v določenem prostoru ni dovoljeno, obstojajo prav gotovo tehtni razlogi za to prepoved. Marsikateri kadilec pa takrat pogleda okoli sebe, trdneje prime cigareto, bolj rahlo puha dim okoli sebe in misli, da zaradi njega že ne bo gorelo. Morda prvič res ne bo gorelo. Kaj pa v drugo, tretje? Cigaretne ogorek odvrže kadilec že skoraj podzavestno, brez razmišljanja o morebitnih posledicah.

Zakrivanje gorilnih aparatov na delovnem mestu je prav gotovo neodgovorno ravnanje, ko prične goreti so malokrat važne tudi sekunde, te pa teko tako hitro. Z oviranim dostopom do ročnega gasilnega aparata je možnost hitrega in uspešnega gašenja začetnega požara zelo zmanjšana.

Če je kdo že pozabil kako in kdaj se uporablja ročni gasilni aparat, pa se niti toliko ne potruži, da bi vprašal sodelavca ali delovodjo, ravna prav tako neodgovorno.

Požari zaradi kurjenja ognja, odvrženega cigaretne ogorka ali gorilne vžigalice v naravi niso ravno redki. Zato naj vsak še posebno pazi, ko se jeseni in spomladi odpravljajo v naše lepe gozdove. Takrat

je možnost požara največja. Dovolj naj bo ožganih dreves, ki so nem dokaz našega ravnanja.

Primere vzrokov požara bi lahko naštevali še veliko več. V tednu požarne varnosti naj zato vsak zase ponovno prouči svoje ravnanje v zvezi s požarno varnostjo in si prizadeva, da ne bo povzročitelj požara.

MF

Varnost tudi pri nas

Od 1. 9. 1981 dalje opravlja službo varovanja v naši delovni organizaciji "Varnost" Ljubljana, TOZD Celje. K taki odločitvi nas je privedlo dejstvo, da zaradi trenutnega stanja kadrov na tem področju, sami te službe ne moremo več ustrezno organizirati. Izračunali smo, da tudi finančno nismo prizadeti in da je njihova cena za storjene usluge realna.

Moramo reči, da smo že v kratkem času spoznali, da naša odločitev ni bila napačna. Res je bilo prvi dan malo zmešnjave, ker nekateri delavci niso poznali novega "režima". Toda kmalu se je stanje popravilo. Vsak dan je odpravljenih več pomanjkljivosti, ki jim prej nismo bili kos. Eden od dokazov, da svojo službo dobro opravljajo, so prijave o zaseženih predmetih, predvsem keramike in alkoholnih pijač. Zelo slabe izkušnje imamo predvsem z nekaterimi šoferji drugih OZD, ki vozijo material za našo delovno organizacijo.

Nova metla dobro pometa pravijo in upamo, da bo tako tudi ostalo, da se ne bo prehitro obrabila.

Želimo jim dobro počutje med nami ter obilo delovnega uspeha.

GZ

Srečanje upokojencev

5. septembra je dan, ki je določen za srečanje z našimi nekdanjimi sodelavci — upokojenci. Že samo vzdušje v tovarni je dalo slutiti, da se bo nekaj zgodilo. Delavci so kot mravlje pridno hiteli sem in tja, da bi bili oddelki čisti in pospravljeni, ko bodo prišli naši gostje.

Sprejeli smo jih na dvorišču, ker še vedno v tovarni ni prostora za take prilike. Imamo izredno srečo, da nam je bilo ob vsakem srečanju, vreme naklonjeno.

Že kmalu po 11. uri so prvi upokojenci po 2. letih zopet prestopili prag tovarne, v kateri so preživeli polovico svojega življenja. Vedno več jih je bilo in pričelo se je obujanje spominov na njihova najbolj delovna leta. Zelo je bilo živahno, saj ne samo, da se nismo videli z njimi tako dolgo, ampak tudi oni med seboj nimajo priložnosti za večkratno srečanje, saj je območje njihovega bivanja zelo obsežno — od Ptuja pa do Polzele, Titovega Velenja itd.

Naša brhka dekleta so vsakemu pripela rdeč nageljček v znak dobrodošlice. Zelo veseli smo bili, ker je od 154 upokojencev kar 112 upokojencev obiskalo to srečanje, 21 upokojencev nam je sporočilo, da se zaradi bolezni ne morejo udeležiti srečanja in le 21 je takih, za katere ne vemo, zakaj niso prišli. Iz tega lahko sklepamo, da je pripadnost kolektivu še vedno zelo močna in tudi to je eden od dokazov, da so bili odnosi v kolektivu keramične že v preteklosti dobri. Številna udeležba je tudi priznanje organizatorjem, saj če se ob srečanju ne bi prijetno počutili, jih sigurno pri naslednjem srečanju ne bi bilo.

Prijetno presenečeni smo bili ob dejstvu, da je tov. Franc Stiplošek iz Ptuja držal besedo, ki nam jo je dal, ko smo ga v preteklem letu obiskali in se tudi on udeležil srečanja. Tovariš je namreč zaradi bolezni izgubil obe nogi. Ko smo ga ob priliki obiska vprašali, zakaj nas ne obišče, saj je drugače zelo živahen, je dejal, da se boji, da bi nam bil v napoto. Izgleda, da smo ga takrat uspeli prepričati, da temu ni tako in po 22 letih je prvič obiskal kolektiv. Ni pa želel videti samo tovarne. Sin, ki ga je pripe-

ljal z avtomobilom, ga je moral odpeljati mimo tovarne v Liboje, od koder je nato z vozičkom prevozil pot do tovarne. Ni se mogel načuditi razvoju kraja in tovarne. Če prideš v nek kraj po 22. letih, potem že imaš kaj videti. S ponosom je kazal sinu in ženi, kje je vgrajeno njegovo delo. Tovariš Stiplošek je bil namreč zidar. Vprašanja, pa so kar deževala in prav je tako. Radi smo odgovarjali njemu in vsem ostalim.

Upamo, da se je tov. Stiplošek, spoznal, da nam ni bil v napoto in da se bo tudi naslednjega srečanja udeležil.

Po ogledu tovarne in srečanju z delavci, smo upokoјence peljali v dom Svobode Liboje, kjer so se lahko okrepčali in razvedrili ob spremljanju programa, ki ga je pripravilo društvo Svoboda.

Nato je navzoče pozdravil tov. Franjo Tilinger, direktor delovne organizacije in vodja kadrovsko-spolšne sluŹbe tov. Godlerjeva. Ob tej priliki smo počastili tudi spomin tovarišev, ki jih ni več med nami. V dveh letih je kar 20 upokoјencev umrlo.

S toplo besedo je kulturni program povezovala do konca tov. Danica Hudina. Iz nešteti ust smo slišali priznanje, ker jim ob vsakem srečanju nudimo tudi kulturno razvedrilo. Člani Svobode radi prisluhnejo njihovim željam. Ob tej priliki so jih naši pevci z nežnimi glaovi spomnili na čase vasovanja, godbeniki na vesela, razposajena in živahna leta ustvarjanja in tamburaši na čase, ko je

tamburica s svojo izvirno glasbo zastavila začetne korake kulturnega življenja v Libojah. Nepopisno pa je bilo navdušenje, ko sta v spremljavi tamburaškega zbora Nataša Čretnik in Tanja Baloh zapeli pesmico "Majolka, ti si kriva". V rokah sta namreč držali majoliko napolnjeno z vinom in šopek roŹ. Vse skupaj sta izročili najstarejšemu udeležencu srečanja tov. Mihaelu Potu.

Za dobro voljo so poskrbeli Zemetovi fantje iz Vojnika. Nikar ne mislite, da naši upokoјenci ne plešejo radi. Kar urno so se vrteli in kdo tudi ne bi pri tako poskočnih viŹah. Tudi petje se je razlegalo v dvorani. Skratka dobro voljo so prinesli s seboj in jo razdajali tudi nam.

Tov. Mihael Pot me je pred odhodom poprosil, da se naj v njegovem imenu kolektivu zahvalim za prisrčen sprejem in DPD Svobodi Liboje za prijetno kulturno razvedrilo. Njegove besede bom skušala ponoviti in na ta način izpolniti dano obljubo.

Dejal je: "Dokler bodo v kolektivu delali taki delavci kot sedaj, ki znajo ceniti naše nekdanje delo in ki nas ob vsakem srečanju tako prisrčno sprejmejo, bomo tudi mi radi prišli med nje. Źelim vsem obilo uspeha pri delu in se zahvaljujem za prisrčno vzdušje, ki ste nam ga znali ustvariti!"

Tako tov. Mihael, mi pa vsem Źelimo obilo zdravja, da bi se čez dve leti ponovno srečali.

GZ

60. obletnica stavke KIL

Boj za delavske pravice je trajal dolga desetletja in marsikje v svetu so še delavci, ki lahko trdijo, da niso dosegli to, kar imamo mi. Zgodovinski zapisi nam kažejo, da je bilo tudi v libojski kotlini življenje pestro, polno borbe za delavske pravice in svobode naroda.

Začetki delavskega gibanja keramičnih delavcev segajo Źe v leto 1919. Uspehi tega gibanja so bili očitni. Delavci v tovarni porcelana v Libojah so dosegli 30% zvišanje mezd, kar pa je še bolj pomembno, izbrili so si osem-urni delavnik. O uspešnosti tega gibanja so poročali tudi v "Delavcu". To gibanje je bilo v mesecu marcu, še istega leta od 17. do 21. avgusta pa so s ponovno stavko zopet dosegli zvišanje mezd.

Prebivalci in delavci Liboj so poznani tudi po solidarnosti. Solidarnost in sloŹnost v libojski kotlini še danes marsikoga prese-neča. Toda kako naj bomo drugačni, če so nas naši predniki s svojim zgledom tako učili. SloŹno so se borili za delavske pravice. Dokaz temu je stavka, ki se je pričela 31. julija 1920 v premogovniku in keramični tovarni Sonnenberg v Libojah. Takrat sta obstojali v Libojah dve tovarni keramike. Tudi delavci v podjetju Schütz-Pavlin so istočasno pričeli z mezdnim gibanjem in 18. avgusta dosegli 50% povišanje plač in četrletne nabavne prispevke po 200 K. Kljub doseŹenim uspehom pa so ti delavci iz solidarnosti z delavstvom podjetja Sonnenberg pričeli ponovno stavkati. Dne 23. avgusta so tako tudi delavci v rudniku in Keramični tovarni Sonnenberg dosegli uspeh. Ohranjen je celo zapisnik o sporazumu, ki je bil doseŹen in podpisan 25. 8. 1920, katerega je v imenu delavcev podpisal Alojz Leskovšek in zaupnik Anton Benšek.

Mezdna gibanja so se nadaljevala in se sredi leta 1921 zaostila tako, da je bilo stavk vedno več. Še občutno več pa je bilo akcij strokovnih organizacij za izboljšanje gmotnega položaja delavstva v drugi polovici leta, ko so se cene spet naglo dvignile. Kljub takemu stanju je hotela uprava Keramične tovarne mezde celo znižati. Toda 56 delavcev je začelo 1. avgusta leta 1921 stavkati in vztrajalo v

Zbiranje upokoјencev na dvorišču

boju do 16. septembra, ko je doseglo 15% povišanje mezd. Osrednje društvo keramičnih delavcev je organiziralo za pomoč stavkajočim tudi uspešno nabiralno akcijo.

Delavsko gibanje v Libojah se je razvijalo tudi v drugo smer. Želeli so se tudi kulturno udeleževati, zato so že leta 1924 ustanovili društvo "Radost". Tamburaši, ki so predramili libojško kulturno življenje, so skupaj z rudarji in keramiki leta 1926. t.j. eno leto po ustanovitvi, prvič proslavili svoj delavski praznik 1. maj. Društvo je postajalo vedno močnejše, organizirali so pevske zbor, odprli knjižnico in v izobraževalni sekciji so se libojški proletarci tudi idejno utrjevali.

Gladovna stavka rudarjev leta 1934 je ponovno razgibala tudi keramike. Posebno aktivne so postale v društvu delovnih žena v keramični tovarni zaposlene žene. V splošni delavski strokovni zvezi organizirani keramični delavci so zahtevali zaradi vedno večje druginje zvišanje mezd. Ker podjetje njihovi zahtevi ni ustreglo, je izbruhnila 15. maja 1940 v keramični tovarni splošna delavska stavka. Uprava podjetja je s pomočjo žandarjev zavarovala tovarniške objekte, obenem pa je z vso vmeno podpirala stavkokaze. S sprejemom novih politično neosveščenih delavcev je skušala vplivati na potek stavke, kar po ji ni uspelo. Nad mesec dni trajajoča stavka je bila zmagovita, zakaj uprava podjetja je s povečanjem delavskih mezd

Udeleženci shoda pred domom krajanov

ustregla delavskim zahtevam, čeprav to povečanje zaradi vedno večje druginje ni bilo kaj prida učinkovito.

Pohvalno je treba omeniti solidarnost rudarjev, ki so stavkajočim keramikom z organiziranjem nabiralnih akcij tudi materialno pomagali.

Kljub takrat že itak težkim razmeram so se bližali še hujši časi, časi okupacije in zatiranja vsega kar je bilo slovenskega in naprednega. Naše naselje, ki je bilo zgrajeno sredi gozdov je imelo zelo ugodno lego za razvoj osvobodilnega gibanja, ki se je tudi kmalu močno razvilo. Tudi našti keramični delavci so se priključili temu gibanju. Med prvimi je bil Matija Mirnik-Zvezda, ki je padel leta 1943 v gestapovsko zasedo in izgubil življenje. Izdan je bil tudi keramik Karel Pajk in ravno tako izgubil

življenje. Bil je zahrbtno umorjen. Tudi takrat delavcu v tovarni ni bilo lahko. Zagrizeni sovražniki Slovencev so za vsako malenkost podili delavce iz službe in jih kaznovali.

3. maja 1944 je cela druga in tretja izmena rudarjev odšla v partizane. Vsako leto na ta dan praznujejo krajanje Liboj svoj krajevni praznik. Partizani pa so obiskali tudi libojško keramično tovarno. Prišli so po denar. Neka zaupnica jim je sporočila, da bodo izplačevali tisti dan delavske mezde. Zaradi odsotnosti blagajnika so se morali vrniti v svoje gozdne postojanke praznik rok, toda naslednji dan so se vrnili in akcijo uspešno izpeljali.

Mnogo življenj je ugasnilo v tem boju, vendar jih je veliko tudi dočakalo tako zaželjeno osvoboditev. Res je prišla svoboda, toda svoboda v porušeni domovini, ki jo je bilo potrebno popolnoma na novo zgraditi. Pričelo se je delo za boljše pogoje v tovarnah, rudnikih, za boljše življenje naših otrok, za razvijanje samoupravljanja in našega socialističnega sistema. Tudi tu smo Libojčani, rudarji in keramiki ter ostali delovni ljudje doprinesli svoj delež.

Podrli smo ograje tovarn v Libojah. Nobene razlike ni več med delavcem v kamnolomu, Profilirki, Sadni drevnicah ali keramični tovarni. Nobene razlike ni med kmetom in delavcem, složno z roko v roki gradimo našo bodočnost.

Tako smo zgradili tudi novo cesto od mosta preko Savinje v Kasazah pa do Liboj, ki je bila končana dne 12. 9. 1981, tako smo zgradili naš dom krajanov na Brnici in tako složno bomo gradili tudi naš kulturni dom in če bo potrebno še

Najstarejša občanka Liboj je prerezala tribarvni trak ter s tem otvorila cesto Petrovče — Liboje.

kaj. Parola, ki je na dan otvoritve visela nad cesto, naj bo tudi v bodoče naša vodnica.

"Sožitje je pogoj za boljše življenje in uspeli bomo v tem boju le z združenimi močmi".

Prav zato, ker nam danes dobro gre, saj si sami krojimo svojo usodo, ne smemo pozabiti po kakšni poti smo prišli do tega kar imamo. Razvijanje tradicij in njihovo prenašanje na mlade rodove naj postane sestavni del dnevnih prizadevanj nas vseh.

Tovariš Tito je ob neki priložnosti dejal: "Revolucionarna dediščina naših narodov je najmočnejši izvir naše bodočnosti in mora biti prisotna v celotnem družbenopolitičnem in kulturnem življenju, umetniškem in znanstvenem ustvarjanju, predvsem pa pri vzgoji in izobraževanju naše mladine".

To misel smo tudi mi uresničili, ko smo organizirali shod keramikov in rudarjev na Brnici dne 12. 9. 1981 v počastitev 60. obletnice stavke v KIL.

Istega dne so se na Brnici zbrali tudi planinci. Želeli so s tem shodom počastiti dan planincev. V imenu PD Zabukovica in sekcije KIL je navzoče pozdravil tajnik društva tov. Franc Ježovnik. V svojem govoru je prikazal pomen planinarstva in poudaril, da moramo pogosto odgovarjati na vprašanja, kaj iščemo v planinah.

"Odgovorimo jim!" je dejal: "tu iščemo in najdemo sprostitve po delu, po hrupu doline ter si nabiramo novih moči, tu se pripravljamo za eventuelni odpor, če bo potrebno itd." Povedal je zakaj ni več planincev na Brnici. Ravno ta dan je organiziranih več pohodov v gore in ena od skupin je odšla v Savinjske alpe. Povzpela se je na Koroško Babo, kamor sta se prvi, leta 1896 povzpeli Luise in Pavla Schütz s spremljevalcem Lovrencem Potočnikom iz Liboj. Poudaril je, da smo Libojčani lahko ponosni, da smo pred 85. leti imeli prve pristopnike na enega izmed naših dvotisočakov.

Povedal je, da Libojčani nadaljujejo tradicijo in da radi hodijo po poteh raznih transversal in obisku jejo planine tudi v drugih republikah. Planinci pa smo poznani tudi po gojenju tradicij NOV.

Ob zaključku svojega izvajanja je dejal: "Dovolite mi, da krajanom in delavcem v Krajevni skupnosti

Godbeniki na shodu pred domom krajanov na Brnici

Liboje čestitam k doseženim delovnim uspehom, čestitam k temu, da prednjačite v občini pri podiranju tovarniških plotov, pri povezovanju krajevne skupnosti in posameznih organizacij združenega dela in hvala, ker ste nam odpri zopet del prelepega savinjskega in slovenskega planinskega sveta".

Tov. Ježovnik se je tega zborovanja udeležili tudi kot predsednik zbora krajevnih skupnosti SO Žalec in kot tak pozna vrednote in

prednosti povezovanja v krajevni skupnosti.

Ob tej priliki je tov. Ježovnik podaril tudi 37 znakov istrske planiske poti vsem, ki jih je pot vodila v Labin in to v počastitev 60. obletnice labinske republike. Potomec zabukovskega, libojskega rudarja-libojski keramik je obiskal kraj, kjer je pred 60. leti istrski rudar izbojeval prvo zmago proti fašizmu.

GZ

Kako smo in kako bomo v bodoče letovali

V lanskem letu so se naše letovalne kapacitete povečale kar za 50% glede na leto 1979. Temu je vsekar pripomoglo najetje hiše v Povljani, kjer smo si uredili počitniški dom. Letovanje je bilo tudi v prikolicah, katere smo letos imeli dve v Umagu in dve v Novemgradu.

Ker smo ljudje z različnimi željami in hotenji, sem se odločila, da povprašam več dopustnikov, kako so preživeli svoj oddih v naših kapacitetah oziroma kje drugje.

Tov. Angelca Srebot, delavka v oddelku pakirnica, si je letos že drugič odšla nabirat novih moči v naš dom v Povljani, ki je na otočju Pagu in pravi tako:

"Res, da kraj Povljana še ni turistično razvit in da tu ne najdeš veliko razvedrila, tudi trgovin ni, da

bi zapravila več denarja, pa saj ne hodim zato na dopust, ampak na počitek in da si naužijem sonca in kopanja. Da je v takem kraju človeku lepo, mora tudi sam k temu prispevati svoj delež, pa da ne pozabim omeniti dobro družbo, ki smo jo imeli. Da pa ne bom krivična, moram povedati, da je k tako dobremu počutju in razpoloženju največ pripomogla naša posadka, ki je skrbela, da nam tudi v najbolj vročih dneh ni zmanjkalo ničesar. Če bi bila kakšna možnost, da bi lahko letovanje podaljšala, bi ga še za deset dni in še bi letovala v tem kraju.

Tov. Jože Neuhold, delavec v oddelku predorna peč, je deset dni letoval v Novemgradu, pravi tako:

"Kraj in kamp sta lepa, življenje v prikolicah, ki si ga lahko čisto po

svoje urediš in ki ni vsakdanje, je lepo, toda vse kar je lepo, prehitro mine. Tako hitro je minil tudi naš skupni dopust ob zelo prijetni družini, ki smo jo imeli poleg toplega morja in lepega vremena.

Tov. Jožefa Zeme, ki dela v TOZD Ploščice in se je letos prvič odpravila na dopust v Umag takole pripoveduje:

"Umag je lep kraj, čeprav sem letovala izven sezone je bilo vreme lepo, tako, da so nam dnevi kar prehitro minevali. Bivanje v prikolicah mi je všeč, sprostila sem se od vsakodnevnih skrbi, ter spoznala, čeprav pozno, da je tak dopust vsakemu delavcu koristen; še bom letovala.

Tudi izven naših kapacitet je letovalo precej naših delavcev, toda žal točnih podatkov nimamo, da bi vam jih posredovali. Sem pa govorila s tov. Zinko Kranjc, ki dela kot saldakontist v računovodski službi. Žal je morala naša komisija zaradi prevelikega povpraševanja za letovanje v prikolicah, letos oblikovati kriterije, po katerih so imeli posamezni delavci prednost, žal pa teh pogojev tov. Kranjčeva ni izpolnjevala.

In pravi takole: "Ker sem v naši DO dobila negativen odgovor glede letovanja, je mož v svoji DO tako uredili, da smo vseeno letovali v Medveji pri Lovranu. Medveja je lep kraj, imeli smo lepo vreme in prijetno urejen kamp in prikolico tako, da je bilo deset dni kar prekratkih. Pa še to prednost sem imela, da sem spoznala nove turistične kraje, ki so mi bili doslej še neznani.

Da pa mi ne bi očitali, da se ne spomnimo tistih delavcev, ki svoj dopust preživijo kar doma, ali pa ga porabijo za kakšno druga opravilo, sem se odločila, da se oglasim pri delavki tov. Kristini Colnarič v oddelku loščilnica.

Tov. Kristina: "Nikoli še nisem letovala, doma imam nekaj živine, ki jo z možem ne moreva pustiti brez oskrbe. Čeprav čutim potrebo po oddihu, pa čeprav samo za par dni, se vendar ne morem odločiti, da bi se prijavila in tako ostajam leto za letom doma."

Vprašanje: "Kristina pa vas nič ne zamika, ko slišite od svojih sodelavk, kako prijetno so preživele dneve dopusta?"

Kristina: "Zelo rada poslušam pripovedovanje, kako je ta ali ona preživela dopust. In v sebi vedno sklenem, da se bom prihodnje leto tudi sama prijavila. Žal, ni še prišel tisti čas, da bi me ohrabil, čeprav mi je potem vedno žal."

Upam, da bo tov. Colnaričevi ta kratki razgovor le dal malo več poguma in da bo v prihodnjem letu tudi Kristina na seznamu delavcev, ki bodo letovali.

Čeprav smo v letošnjem letu razpolagali z istimi kapacitetami, smo vseeno uspeli povečati število dopustnikov za 10%. Vse to pa na račun letovanja v predsezoni ter z najetimi dodatnimi sobami pri turističnem biroju v Poveljani.

Skrb, kje bomo v prihodnje letovali,

li, pa je ta trenutek poglavitna naloga, s katero se ubada splošna kadrovska služba in vodstvo konference sindikata.

Zakaj?

Zato, ker dom v Poveljani, ki smo ga imeli v najemu tudi letošnjo sezono, zaradi previsoke cene ni postal naša last, kot smo vsi želeli. Lastnik hiše si je poiskal kupca in obojestransko je šestletna pogodba bila predčasno prekinjena.

Dopustniška sezona je pri kraju, spet smo s polno paro in novimi močmi zaorali brazdo, ki naj bi kar največ prispevala k boju naše gospodarske stabilizacije, da bi bil naš "jugoslovanski skupni jutri" boljši.

Majda Kotnik

Predstavljamo vam

Ker je v naši DO dve tretjini zaposlenih žena ni čudno, da je bil žreb naklonjen zopet dvema delavkama.

Nedaleč od tovarne zaviješ na desno, mimo doma DPD "Svobode" Liboje, nato te vodi pot čez prijeten gozdček po makadamski cesti in že si v majhni kotlinici, ki so ji v času, ko je še tu stala predhodnica naše DO pravili Nemški dol, danes Slovenski dol. Iz teh obstoječih zidov stare tovarne so si delavci — rudarji in keramiki — en za drugim urejali stanovanja, ki

jih je kasneje obnovila samoupravna stanovanjska skupnost.

V tem prijetnem in lepem okolju, kjer ni bilo nobenih razlik med stanovalci, ko so še prebivale družine rudarsko-keramičnega porekla, se je rodila dne 13. 7. 1948 tov. Zdenka Žikič.

Svoja otroška leta je preživljala v okolju, ki je bil kot nalašč urejen za otroške igre. Gozd "Veliki les", kot so mu otroci pravili in Škobernetov hrub, sta bila pravo zavetišče vseh otrok na Slovenskem dolu, se pravi, da je Zdenka preživljala breskrbno, zdravo in igravo otroštvo.

Zdenka ima še dve sestri in brata, za vse je morala skrbeti sama mati, vendar se nad pomanjkanjem v otroštvu Zdenka ne pritožuje.

Osnovno šolo je obiskovala še v stari libojski šoli, blizu rudnika, ker so bile samo dve učilnici in seveda dvoizmenski pouk, nato v Žalcu, kjer je uspešno dokončala sedmi razred.

Po končanem obveznem šolanju ni dobila takoj zaposlitve. Dobila je sicer učno mesto na kmetijski šoli v Vrblju, vendar je poklic kmetovalca ni veselil, zato je ponudbo odklonila.

Že po čestih mesecih je dobila zaposlitev v keramični industriji in tako letos mineva že osemnajsto leto, odkar je prvič prestopila prag

naše DO. Dela, ki jih je Zdenka opravljala v tem času, so bila različna, od raznih pomožnih del do retušerja v oddelku livarna.

V kriznem obdobju, ki ni prizadelo samo naše tovarne, je bila med drugimi tudi Zdenka na seznamu mladih delavcev, ki so bili predvideni za odpust. Vendar pa se na njeno srečo to ni uresničilo, ostala je še nadalje član kolektiva, samo premeščena je bila iz livarne k predornim pečem, seveda na težje delo. Delo II. premikača je opravljala samo osem mesecev, ker zaradi mladostnosti ni smela delati na treh izmenah.

Nato je delala kot loščilka v oddelku loščilnice enajst let, danes pa opravlja delo tehničnega kontrolorja izdelkov.

Še zelo mlada se je poročila in si ustvarila družino. Tudi mož Riki je bil zaposlen v naši DO. Bili so srečna družina, toda sreča se je kmalu skalila, mož je zbolel in kmalu umrl za neozdravljivo boleznijo. Res so pota usode zelo kruta, Zdenka je ostala sama s hčerkico Natalijo, s katero sta skupno pričakovali rojstvo drugega otroka.

Čeprav stara komaj enaindvajset let, se je zavedala svojega poslanstva pri vzgoji otrok. Zavedala se je tudi, da bo morala odslej najprej biti svojima otrokoma mati in oče.

Moram reči, da mi je bilo neprijetno odpirati "zaceljene" rane, vendar me je Zdenka sama ohrabrila in spodbudila z besedami: "Veš, ničesar nimam skrivati, veliko sem se v rani mladosti naučila prav od mojih sodelavcev, oziroma od vseh delavcev naše DO in to prav po smrti mojega moža. Globoko me je pretresla humanost, sočutje in pomoč vseh delavcev in vodilnih, ki so jo takrat in tudi kasneje pokazali do nas; taki človeški odnosi lahko nastanejo samo v takem kolektivu, kot je naš in jaz kot prizadeta, ne bom to pomoč nikoli pozabila in bom vsem ostala za vedno od srca hvaležna. Vse to pa je v meni utrdilo spoznanje, da moram vsakemu v stiski pomagati po svojih močeh".

Vprašujem: "Zdenka, hčerkici ti odraščata, vsak dan rabita več, kako zmoreš vse to sama?"

Zdenka: "Za matere samohranilke je res težko, vendar pa moram povedati, da nam naša družba precej pomaga, saj imamo razne ugodnosti, kot so: višji otroški dodatek,

subvencioniranje stanarin itd. Tudi pri dodeljevanju solidarnostnih stanovanj sem imela prednost, le — to sem zelo potrebovala."

Vprašujem: "Kako se počutiš v svoji delovni sredini?"

Zdenka: "Kot kontrolorka izdelkov pri kontroli včasih pride do konfliktov, ki so povezani s samo izdelavo izdelkov, toda ti nesporazumi niso tako močni, da se ne bi dali izgladiti. S samim delom sem zadovoljna, ga rada opravljam in se trudim, da bi bilo z moje strani čim manj napak."

Vprašujem: "Nagrajevanje po delu je zapletena stvar, kaj misliš ti, kako je to urejeno pri nas?"

Zdenka: "Moje mnenje je, da je to še kar zadovoljivo. Za svoje delo pa mislim, da sem primerno nagrajena, čeprav nekateri smatrajo, da smo kontrolorji preveč ocenjeni. Pripomnila bi še, da so tisti delavci, ki delajo zelo kvalitetno in manj naredijo, oškodovani napram delavcu, ki veliko naredi in zelo malo gledajo na kvaliteto; s tem problemom bi se morali v bodoče bolj ukvarjati".

Vprašanje: "S katerim problemom se največkrat ukvarjaš pri svojem delu?"

Zdenka: "Predvsem nam manjka kriterij za prekoračenje loma izdelkov na posameznih operacijah. Tehnična kontrola bi tudi bolje delala, če bi kontrolorji imeli več podpore od vodij oddelkov in mojstrov, kajti naš skupni cilj je, da bi imeli naši proizvodi čim manj napak in se tako lahko bolje prodajali na trgu.

Vprašanje: "V katerih organih samoupravljanja delaš?"

Zdenka: "Nisem bila izvoljena še v noben organ samoupravljanja."

Vprašanje: "V katerih DPO delaš, oziroma si članica?"

Zdenka: "Sem članica OOS, kot vsi zaposleni v DO in SZDL, vendar tudi tu nisem imela oziroma bila izvoljena, da bi opravljala kakršnokoli funkcijo.

Vprašanje: "Kako ti gledaš na informiranost v naši DO?"

Zdenka: "Zelo dobro, kdor se hoče zanimati za potek dela in poslovanja se lahko sprostí seznanja iz Informatorja, oglasne deske, časopisa Keramika itd.

Tudi naša kadrovska splošna služba nam da vsa pojasnila, če jih le iščemo."

Kar prehitro je minil čas kramljanja, pa tudi vprašanj mi je že zmanjkalo, vendar pa čutim dolžnost, da ji v imenu kolektiva zaželim kar največ uspeha pri njenem delu.

Zvonka Tamše

Tov. Zvonka Tamše se je rodila kot hči rudarja in matere gospodinje v Zabukovici, dne 9. 6. 1958. Svoja otroška leta je preživela igraje doma, kot vsi otroci iz okolice Liboj. Osnovno šolo je obiskovala v Libojah, Grižah in Žalcu. Ker je uspešno zaključila osmi razred, je imela vse pogoje, da bi se lahko šla učiti kakršenkoli poklic. Vendar se ji je nudila samo ena možnost in sicer v šiviljski stroki, zakar pa ni imela veselja in se je raje takoj zaposlila.

Prva zaposlitev je bila 5. 11. 1973 v naši delovni organizaciji. Pričela je z delom kot livarka in to delo opravlja še danes. Pri delu je zelo pridna in vestna ter cenjena od svojih sodelavk. Je poročena in mati štiritletnega sina in živi s svojo družino pri svojih starših.

Ko sem jo vprašala, kako se počuti pri delu, mi je dejala:

"Z sodelavci se dobro razumem, z delom sem zadovoljna in nimam nobenih težav, ker me pač ulivanje veseli."

Vprašanje: "Zvonka, ali si morda kdaj razmišljala, da bi si delo bolj poenostavila oziroma izboljšala?"

Zvonka: "Vse skozi vlivam izdelke, če se je pa pokazala potreba, sem tudi odšla retuširati, toda moram reči, da vlivam raje. O kakšni izboljšavi pri svojem delu nisem razmišljala, vendar smatram, da vsak delavec pri svojem delu postopek spremeni vsaj za malo, če se mu zdi, da lahko določeno delo bolj enostavno opravi in da na izdelku zaradi tega ni škode.

Vprašanje: "Kakšne samoupravne oziroma družbenopolitične funkcije si opravljal/a oziroma katere član si?"

Zvonka: "Sem članica OOS, SZDL, Planinskega društva in Rdečega križa. Voljenih oziroma imenovanih funkcij nisem imela niti na področju samoupravljanja v DO kot tudi ne v DPO, katerih članica sem, sem pa že pomagala pri pobiranju članarine Rdečega križa.

Vprašanje: "Imaš kakšno pripombo glede obveščanja delavcev v DO?"

Zvonka: "Ne, obveščanje se mi zdi dovoljno."

Vprašanje: "V razgovoru si mi omenila, da prebereš vse članke v Keramiku, kakšno pa je tvoje mnenje o rubriki "Predstavljamo vam"?"

Zvonka: "Mnenja sem, da je ta rubrika zelo koristna in pomembna saj se na ta način spoznavamo mnogo bolj med seboj, kajti med delom za to ni časa."

Ker je Zvonka bolj tihe in mirne narave, je tudi najin razgovor temu primerno kratek. V imenu vseh ji želim še naprej dobro počutje v naši sredini.

Majda Kotnik

Stoji na planoti pod Ržjo.

Počitek! Kako prijetno je posedeti ob toplu čaju, vendar ni časa, ker moramo naprej proti Kredarici. Na Kredarici se dodobra odpočijemo in rezerviramo prenočišče. Vreme je čudovito, razgled še lepši. Strmim pred kočo in strmim visoko v skalovje. Sonce se nagiba v zaton, gori visoko v skalah pa so kot mravlje videti poslednji vračajoči se osvajalci našega očaka. Skoraj neverjetno se mi zdi, da je v tistih skalah sploh mogoče najti trdne opore za korak. Toda če so zgoraj ljudje, potem ni dvoma. Mnogi med njimi se vrnejo prav na Kredarico, da bi zaužili topli čaj, predvsem pa nabrali novih moči za naslednji dan.

Tudi mi se odpravimo k počitku. Vsi smo na skupnem ležišču, le štirje so dobili "apartman". Ura je pet zjutraj. Prebujamo se. Noč je bila zelo hladna, predvsem pa "bogata" s smrčanjem. Po vstajanju sledi dnevna toaleta. Le-ta je v gorah svojevrstna, namreč opravljena je brez vode, po načelu! znajdi se. Pa tudi tako je prav.

Nekateri smo nestrpni. Mudi se nam, kajti jutro ne obeta nič lepega. Dokaj hitro stopimo s Kredarice, preko manjše doline in mimo ledenika. Gremo dalje vse do malega Triglava. Tam odložimo del garderobe-nahrbtnike. Štefka pravi, da jih dobro zavarujemo, kajti zelo rado se zgodi, da kakšen zgrmi v dolino. Gremo naprej, še par metrov. Na vrhu smo. Višje v

Šli smo po Julijcih

Velik ljubitelj planin in glasbe je bil naš Franc Kovač. Žal pritajena bolezen je njegove poti končala za vselej, za nas pa je ostalo vse tisto kar on ni dokončal, da dokončamo.

Torej, ob nepolnem letu smo eno od obvez že skušali izpolniti. Odložili smo se, da opravimo spominski pohod po Julijcih in sicer po poti, ki jo je naš učitelj in vzornik tako zelo občudoval.

15. 8. 1981 smo se zbrali pred Keramično. 17. nas je bilo. Nekaj "starih mačkov" in pet "zelencev", je v ranem jutru krenilo na štiri dni dolgo pot s kombiji do Vrat. Prvi postanek in aklimatizacija. Ta je bila potrebna tudi našim železom. Enolončnica je bila zelo okusna. Po zaužitju hrani in slovesu od obeh šoferjev še spominska fotografija pri spomeniku v Vratih nato hajd v gore.

Kako previdno in nežno te objamejo ogromne bukve in kmalu prve znojne kaplje orose ne samo čelo, temveč tudi srajco. Po hrbtu čutiš kako polzijo, mi pa nadaljujemo pot. Pojavi se žeja (po tolikem znoju niti ni čudno), tudi "strip tease" je na vrsti. Vsak košček garderobe nam postaja odveč. Srečamo prve srečneže. Le-ti so podvig, ki je pred nami že opravili. Izmenjamo pozdrave; zaželeli smo si srečo in lepo vreme v gorah.

Minila sta dve uri, h kraju gre tretja in mi smo žejni, toda nedaleč pred nami vidimo studenček. Kot enolončnica pred tremi urami v dolini, nam da tudi voda novih moči. Krenemo naprej, po melišču strmo navzgor. Držimo se levo, saj gremo na Staničev dom. Tam nekje ob koncu melišča zaplata snega mrzlega in zelo umazanega. Pred nami je ogromna skalna gmota. Še to je treba obiti in vidimo Staničev dom.

Skupina planincev, ki se je podala na zahtevno pot osvojitve našega najvišjega vrha

Jugoslaviji ne moreš. Globoko pod nami je Kredarica, Staničev dom in Planika. Po hitrem postopku opravimo slikanje, ker je vedno bolj megleno. Nato pa sledi še krst, tudi jaz sem jih krepko dobil.

Ob slabem vremenu človek nima kaj početi na vrhu gore, zato gremo nazaj proti Planiki. Pot je strma, toda tokrat v drugo smer, noga v čevlju sili naprej. Pa pravijo, da spust ni tako hud. Pot po melišču proti Planiki ni težka. Prve dežne kaplje ohladijo prepotena čela. V Planiki je velik dren. Vsi se bojijo slabega vremena — tudi mi. Štefka, Verica, Koni, Jože, Roman, Marjan in Sandi se vrnejo v dolino.

Vsi ostali nadaljujemo pot. Gremo proti Doliču. Veter, ki spremlja dež, nam dviguje palerine; postajamo mokri. Kolona se razvleče, vsakemu od nas se mudi čimprej na Dolič. Pot je zaradi moče spolzka in potrebna je velika previdnost. Končno prispemo v koč, kjer se odpočijemo in okrepimo. Tudi v tej koči je nabito planincev, komaj uspešno najti prostor. Medtem ko čakamo na čaj ugotovljamo, da zunaj ne dežuje več — torej nadaljujemo pot, da se vsaj posušimo. Tone nas opozarja, da je pred nami težka pot, predvsem čez Hribarice. Nekje nad skalami se za trenutek pokaže sonce in nekdo pravi, da bo vreme lepo. Hodimo naprej. Tam nekje pod Vrški uzremo v dolini jezero, da tu se pričinja Dolina triglavskega jezera.

Tam čez dolino je videti čudovito planoto in desno na tem robu Zasavska koč. Kot na dlani je vse pod nami. Prespali bomo na prehodavcih, pravi Tone. Ker smo sem prispeli popoldan, imamo torej dovolj časa, predvsem za sprehode po prečudoviti dolini ob jezerih. Zelo prijetno se počuti človek, ko namesto golega kamenja, lahko potipa nežno, prenežno pregrinjalo planinskih trav in se nato umije z kristalno čisto vodo.

Dolga pot, ki je bila ta dan za nami, nas je dodobra utrudila. Še prej kot sicer piše, da mora biti mir smo jo mahnili na pogrado. Nas je krepko zeblo. Zunaj je bila zelo močna slana in eno od jezer je bilo ob robovih dobesedno zamrznjeno. Človek v tako čudovitem jutru (četudi zelo hladnem) ne vzdrži dolgo pod streho. Vedno te nekaj priganja. Torej krenemo po prečudoviti poti med skalovjem proti zahodu. Sonce, ki je že zelo

prijetno gredo, zakrijejo vrhovi obeh Zelnaric. Pot nadaljujemo v senci in neprijetno hladno postane. Mraz dobesedno reže v prste in komaj čakamo, da prispemo do planote, kjer se sence umaknejo toplimi sončnim žarkom. Neka skupina se sonči. Na soncu je bilo zelo toplo in kar zavidali smo tem nagcem, ki so se razdajali sončnim žarkom.

Na melišču pod Zelnarico opazimo gamse. Mirno se pasejo, ne zmenijo se za množico, ki hiti mimo njih dalje po dolini. Dolina je vsa lepša, flora je vse bogatejša, tudi drevesa se pojavijo. Pot ni dolga, kajti kmalu ozremo dolino pod Bogatinom. Škoda ker tu ni prostora za spanje. Imajo rezervirano.

Vrnili smo se na Komno, dobili zopet skupno ležišče (sploh je v gorah imeti skupno ležišče najlepše). V vseh dneh nismo tako prijetno spali. Pravo udobje na starih pogradih z jogi vložki. Predvsem pa nobene stiske, to je bilo razkošje. Naslednje jutro je bil čudovit dan. Jasno nebo, čudovite barve, doli v dolini pa kot morje potopljeni Bohinj. Moramo na pot, tokrat proti Črnemu jezeru.

Pot ni težka, je speljena precej po robu nad Bohinjskim kotom. Globoko pod nami je v meglo zavito jezero. Oddaljujemo se iznad Bohinjske kotline. Gremo zopet v notranjost tja, kjer se konča ali pa pričinja Dolina sedmerih jezer.

Črno, prvo med njimi kot stražar bdi pod visokimi skalami. Vsakogar sprejema tiho in dostojanstveno. Počitek. Samo še Komarča in potem smo v dolini. Pot skrita pod močvirne bukve daje občutek neslutene varnosti. Toda glej ga zlomka. Kot strela z jasnega, se pred nami odpre, zmanjka poti, oko pa išče opore. Vendar zaman. Kot brezno brez dna je pred nami dolina. To je torej Komarča. Presneto je svojeglava, predvsem pa strma. Imam občutek, da smo vsi presenečeni, vendar pa nimamo časa za sentimentalnosti. Prijetno je sedeti na pravem pravcatem stolu v dolini, se oddahniti in v mislih preleteti vso pot. Ugotovim, da je bilo prečudovito. Tone me vpraša, če sem zastrupljen. Še ne vem, najprej je treba urediti misli. In bolj ko urejam, bolj sem prepričan, da sem zastrupljen.

Torej nasvidenje v gorah.

Jože Jančič

V času med izdajo zadnje in današnje številke časopisa sta postali 50 let stari sodelavki:

1. Marija Skok	7. 8. 1981
3. Terezija Žagač	3. 10. 1981

Obema čestitamo, želimo zdravja in da se jima izpolnijo skrite želje ter da bi bili še dolgo med nami.

SODELAVCI

Zahvala

V imenu 112. upokojencev Kemične industrije Liboje se zahvaljujem za lep sprejem, ki nam ga je pripravil ta kolektiv. Zahvaljujemo se pevcem, godbenikom in tamburašem za program, ki so nam ga pripravili. Hvala tudi za pogostitev. V KIL smo se prijetno počutili, prav zaradi tega, ker s takšnimi srečanji dokazujete, da nas niste pozabili.

Še enkrat hvala! Celotnemu kolektivu pa želim še v naprej obilo delovnih uspehov.

Ivan Mazzoni

Od kolektiva so se poslovili

V zaslužen pokoj je v zadnjih dveh mesecih odšlo sedem naših sodelavcev:

NADA GUČEK

17. 8. 1981 se je invalidsko upokojila Nada Guček, delavka v oddelku strugarna, kjer je ves čas oblikovala skodelice, lončke in krožnike. Delo ni bilo lahko, iz nje je črpalo življenjske moči ter pripomoglo, da je še težje premagovala bolezenske težave, ki ji niso prizanašale. V našem kolektivu se je zaposlila 7. 2. 1964.

ANTON JURAK

21. 9. 1981 se je invalidsko upokojil tov. Anton Jurak, dolgoletni delavec, saj je bil v KIL zaposlen od 30. 7. 1958. V začetku svoje delovne kariere je bil zaposlen v strojnih delavnicah kot VK ključavničar. Zaradi njemu svojstvene narave in močne zavzetosti za delo ter priпадnosti kolektivu, je napredoval ter postal delovodja predornih peči. Tudi tu se je zavzemal za čimboljše delo. To je zahtevalo od njega dodatne napore, ki jih je sicer uspešno premagoval, vendar pa mu zdravje ni prizanašalo. Nazadnje je delal kot kontrolor keramike, za kar je bil usposobljen, saj je med časom, ko je bil vodja predornih peči nekaj let opravljal delo vodje kontrolne službe.

Tudi drugače je bil zaveden delavec in se je ves čas zavzemal za naše socialistične ideale ter po svojih močeh prispeval k ustvarjanju skupne boljše bodočnosti.

MARJAN PODLESNIK

17. 8. 1981 je izpolnil pogoje za starostno upokojitev Marjan Podlesnik, ki je bil ob prihodu v našo delovno organizacijo zaposlen kot proizvajalec gmote. Zaradi bolezni in izčrpanosti od napornega dela v Rudniku Liboje in v pripravi, je na priporočilo zdravnika opravljal dela in naloge vratarja-čuvaja. V KIL se je zaposlil 17. 4. 1970.

FRANC DOLINŠEK

19. 8. 1981 je tov. Franc Dolinšek odšel iz naše delovne organizacije v zaslužen pokoj. Vsa leta potrebna za starostno upokojitev je preživel v našem kolektivu. Najprej v strugarni, nato pa vrsto let v livarni. Nazadnje je delal kot delovodja livarne, kar je dosegel z marljivim in vestnim delom. Bil je tudi aktiven družbenopolitični delavec in vesten samoupravljač. Mnogo delovnih moči je pustil v kolektivu, predvsem v prvih težkih povojnih letih.

ANGELA TRAVNŠEK

31. 8. 1981 je zapustila naš kolektiv vestna delavka Angela Travnšek. Pri nas je bila kot razvrščevalka naprekinjeno zaposlena od 15. 7. 1954. Ni bila delavka, ki bi vzbujala posebno pozornost s svojim značajem; bila je vzor mirne delavke in matere. Bila je pripravljena sodelovati v akcijah in se vključevala v delo, kjer je pač bilo potrebno. Ni se branila dolžnosti, temveč jih je z veseljem opravljala.

ANA BALOH

Iz oddelka razvrščevalnica sta se upokojili kar dve delavki. Druga je bila Ana Baloh, ki je bila zaposlena od 1. 4. 1950. Ves čas je delala v tem oddelku kot razvrščevalka. Bila je mirna in tiha delavka, ki je vestno opravljala svoje delo, doma pa je bila dobra mati. Tudi na samoupravnem področju je sodelovala, saj je bila izvoljena v delavski svet in še v nekatere komisije. Bila je korektna sodelavka samoupravljalca.

OLGA FRECE

7. 9. 1981 je napočil čas slovesa od sodelavcev pri predornih pečeh dolgoletni delavki Olgi Frece. V našem kolektivu je bila zaposlena od 1. 2. 1959, najprej pri okroglih pečeh, nato pa pri predornih pečeh. Ker so ji z leti z delom moči pošle je, v zadnjih letih opravljala delo čistilke pri predornih pečeh in po svojih močeh pripomogla k čistejšemu in urejenemu delovnemu okolju.

Vsem, ki so zapustili naš kolektiv, želimo še obilo srečnih in lepih let v zasluženem pokoju. Hvala, ker ste s svojim delom pripomogli k naši lepši bodočnosti.

UREDNIŠTVO

Obvestilo

V mesecu oktobru 1981 bo začel voziti na relaciji Titovo Velenje — Ljubljana — Titovo Velenje poslovni zeleni vlak. Vlak bo vozil od ponedeljka do petka, ne bo pa vozil ob sobotah, nedeljah in praznikih. V

ceni vozovnice je vračunana tudi konzumacija, ki zajema hladni prigrizek in topli ali hladni napitek. Na razpolago bo tudi dnevno časopisje.

Vozni red je prirejen tako, da bodo potniki prispeli iz Titovega Velenja do Ljubljane v dveh urah, imel pa bo naslednji vozni red in postanke:

	↓	↑	Cena za smer eno smer	povratna karta
Titovo Velenje	6.30	17.10	156.—	275.—
Šmartno ob Paki	6.45	16.54	156.—	275.—
Žalec	6.59	16.39	131.—	231.—
Celje	7.11	16.30	131.—	231.—
Ljubljana	8.30	15.10	—	—
Titovo Velenje—Celje			54.—	95.—

Kupimo lahko karnet (to je 10 vozovnic) ali pa letne karte, katerih ceno lahko dobite v uredništvu. Trenutno so karte v prodaji pri TTG-Turistični poslovalnici v Celju, telefon 23-448, kasneje pa jih bo možno kupiti tudi na ostalih vstopnih postajah ali pri stevarde-sah na vlaku.

Uvedba poslovnega vlaka vam omogoča poleg sodobnega prevoza, prihranka na času tudi sodelovanje v borbi za varčevanje energije in ohranjanje čistejšega zraka in okolja.

Poslovna skupnost
za turizem Celje

Obvestilo

DPD Svoboda Ludvika Oblaka Lj-boje obvešča cenjene bralce knjig, da je od 3. 10. 1981 dalje redno vsako soboto odprta knjižnica in sicer od 16. do 18.30. Knjižnica ima 817 knjig. Lahko pa si bomo za bralce izposodili knjige v centralni knjižnici v Žalcu.

Vse ljubitelje lepega branja naprošamo, da polnoštevilno obiskujete knjižnico. Vse ostale informacije dobite pri knjižničarju tov. Antonu Mlinariču.

UO društva

Gibanje delovne sile:

Prišli:

TOZD Keramika:

1. Mirjana Kalšek, loščilnica
2. Božo Beškovec, pred. peč

TOZD Ploščice:

1. Zvonka Verdev
2. Milan Pečnak

DSSS:

1. Jože Žertek, zunanja skupina
2. Bojan Mlinarič, sklad. got. izd.

Odšli:

TOZD Keramika:

1. Ivanka Kranjc, loščilnica
2. Zdenko Kolar, pred. peč
3. Jelka Cokan, strugarna
4. Franjo Kranjec, pred. peč

TOZD Ploščice:

1. Ana Rober

Upokojili so se:

TOZD Keramika:

1. Nada Guček, strugarna
2. Franc Dolinšek, livarna
3. Angela Travnšek, razvrščeval.
4. Olga Frece, pred. peč
5. Ana Baloh, razvrščevalnica

DSSS:

1. Anton Jurak, kontrolna služba
2. Marjan Podlesnik, kadrovsko-spolna služba

Dan mrtvih

Dan mrtvih — dan spominov na pokojne je 1. november, ki smo si ga v SR Sloveniji izbrali kot republiški praznik. Ta dan ni le dan spo-

minov na pokojnike, katerim prižigamo sveče in okrasimo grobove z bogatim cvetjem, temveč je tudi dan spominov na tiste, ki so svoja življenja žrtvovali za socializem, za lepši jutri vseh zatiranih po naši domovini. Tisti, ki smo se rodili po tej krvavi epohi naše zgodovine, se v globini src le delno zavedamo, kaj pomeni dati mlado življenje, življenje polno idej in želja za svobodo, vendar smo jim za njihovo žrtev hvaležni.

Obljubljamo, da bomo hodili po Titovi poti, poti ki so si jo izbrali tudi oni, ki tega niso dočakali. Ob grobovih in spomenikih se v tišini jesenskega dneva še bolj zavedamo danih obljub in obveznosti varovati to, za kar so oni dali življenje.

Vsem, ki boste stali ob grobovih in prižigali svečke v spomin svojim dragim domačim, polagam na srce, da se spomnijo tudi tistih, ki te počastitve ne bodo deležni, ko trohni pod vejami dreves in jim je prijatelj le samotni ptiček ali šelest vetra.

OM

Motiv iz Čemšeniške planine

Slovo od Antonije Maroh

Dne 8. septembra smo se v malem številu poslednjič poslovili od upokojenke Antonije na pokopališču v Grižah.

S petintridesetimi leti je prišla v libojsko tovarno in se zaposlila v oddelku loščilnica. Po pripovedovanju starejših delavcev in upokojenih sodelavcev, je bila vestna in marljiva delavka. Svoje naloge je opravljala vse do 15. maja 1940. leta. Med drugo svetovno vojno se je poročila ter delala pri kmetih po Kasazah. Po drugi svetovni vojni je spoznala, da s kmečkim delom ne bo prišla do pokojnine in se je 10. aprila 1948. leta ponovno zaposlila v keramični, seveda pod boljšimi delovnimi pogoji kot v stari Jugoslaviji. Bila je v šamotnem oddelku vse do 1. julija 1956. leta, ko se je starostno upokojila. Zadnje ure svojega življenja je preživela v domu oskrbovancev v Novem Celnju oziroma na Polzeli.

Vsem sorodnikom izrekamo člani kolektiva Keramične industrije Liboje iskreno sožalje.

TM

Slovo od Erike Drama

Vedeli smo, da je muči zahrbtna in neozdravljiva bolezen, kljub temu nismo mogli verjeti, da je prišel tako kmalu tisti žalostni dan, dan ko bom moral v imenu vseh libojskih keramikov izreči poslednje besede v slovo naši upokojeni sodelavki Eriki. Pred osmimi leti, ko je odšla iz kolektiva, nismo slutili, da bo tako kratek čas uživala pokojnino. Vsi, kateri smo jo poznali,

posebno njene sodelavke v slikarni, med katerimi je bila triindvajset let, so se čudile njeni neizmerni volji do dela, čeprav so videle velikokrat, kako je stiska pri srcu. Nikdar ni tarnala zaradi bolečin, čeprav so bile včasih nevzdržne. Vse tegobe je mirno prenašala v upanju, da se tudi njej povrne zdravje, katerega si je tako želela. S poslednjimi močmi je šla v ljubljansko bolnišnico po zdravje ali na žalost vseh nas prepozno. Mož Viki je ostal brez marljive žene, ostarela mama pa je izgubila edino hčerko, katera ji je krajšala ure in dneve osamljenega življenja. Tudi lepo in skrbno urejen dom, katerega sta si zgradila z možem med zelenimi nasadi v Levcu, je ostal pust in prazen.

Da je bila priljubljena in spoštovana med krajanji Levca smo videli, ko se je veliko število sovaščanov udeležilo pogreba in ji izkazali zadnjo čast ob slovesu.

S temi skromnimi vrsticami izrekamo libojski keramiki možu Vikiju in materi Mariji globoko sožalje.

TM

Zahvala

Vsem, ki ste dne 29. 7. 1981 pospremili našega ata Franca Zupanca na njegovi zadnji poti, mu darovali cvetje in vence in nam izrekli sožalje, se iskreno zahvaljujemo.

Posebna hvala oddelkom livarne, modelarne in strojne delavnice. Hvala godbenikom za odigrane žalostinke ter tov. Antonu Mlinariču za lep govor ob odprtem grobu.

Žalujoči: sin Ivan in Franci, hčerka Silva ter ostalo sorodstvo

Zahvala

Ob boleči izgubi Erike Drama, se zahvaljujemo vsem tistim, ki ste jo spremljali na njeni zadnji poti, darovali vence in cvetje, posebno pa sodelavcem iz oddelka slikarne in godbi iz Liboj, kakor tudi tov. Mlinariču za poslovilne besede, ki jih je izrekel pri odprtem grobu.

mož Viktor
mama Marija in
ostalo sorodstvo

Levec, 2. 9. 1981

Zahvala

Ob boleči izgubi drage mame Olge in ata Antona Obreza, se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so darovali vence in cvetje. Iskrena hvala oddelku pakirnica, razvrščevalnica, ploščice in sostanovalcem bloka 110 za prispevno denarno pomoč.

Prav lepa hvala govorniku tov. Antonu Mlinariču ob odprtem grobu ter vsem, ki so ju spremljali na njuni zadnji poti.

Še enkrat vsem prisrčna hvala.

Hčerka Danica Škarlin
z družino

Pravilna rešitev križanke "OF"

Vodoravno:

SOKOLICA, TROSILEC, ILMENIT, SAN, ERIK, KNAP, NT, AD, OPIJ, SLOVENSKE, EN, IT, MAG, JUGOSLAVIJA, PE, A, ETIKETA, CA, PITON, ČABAR, RJAVKA, ALA, AJA, MED, OL, ER, RIN, NA, ROM, IVO, ITINERAR, KO, LED, CECILJA, PADALKA, AVA, INDIJANEK, AL, RIAL, ZALA, RUM, POČITNICE NA MORJU.

Dne 26. 8. 1981 smo v oddelku razvrščevalnica izžrebali naslednje tri nagrajence za pravilno rešeno križanko:

1. nagrada — Adela Golavšek
2. nagrada — Franc Pernoušek
3. nagrada — Stane Škerlin

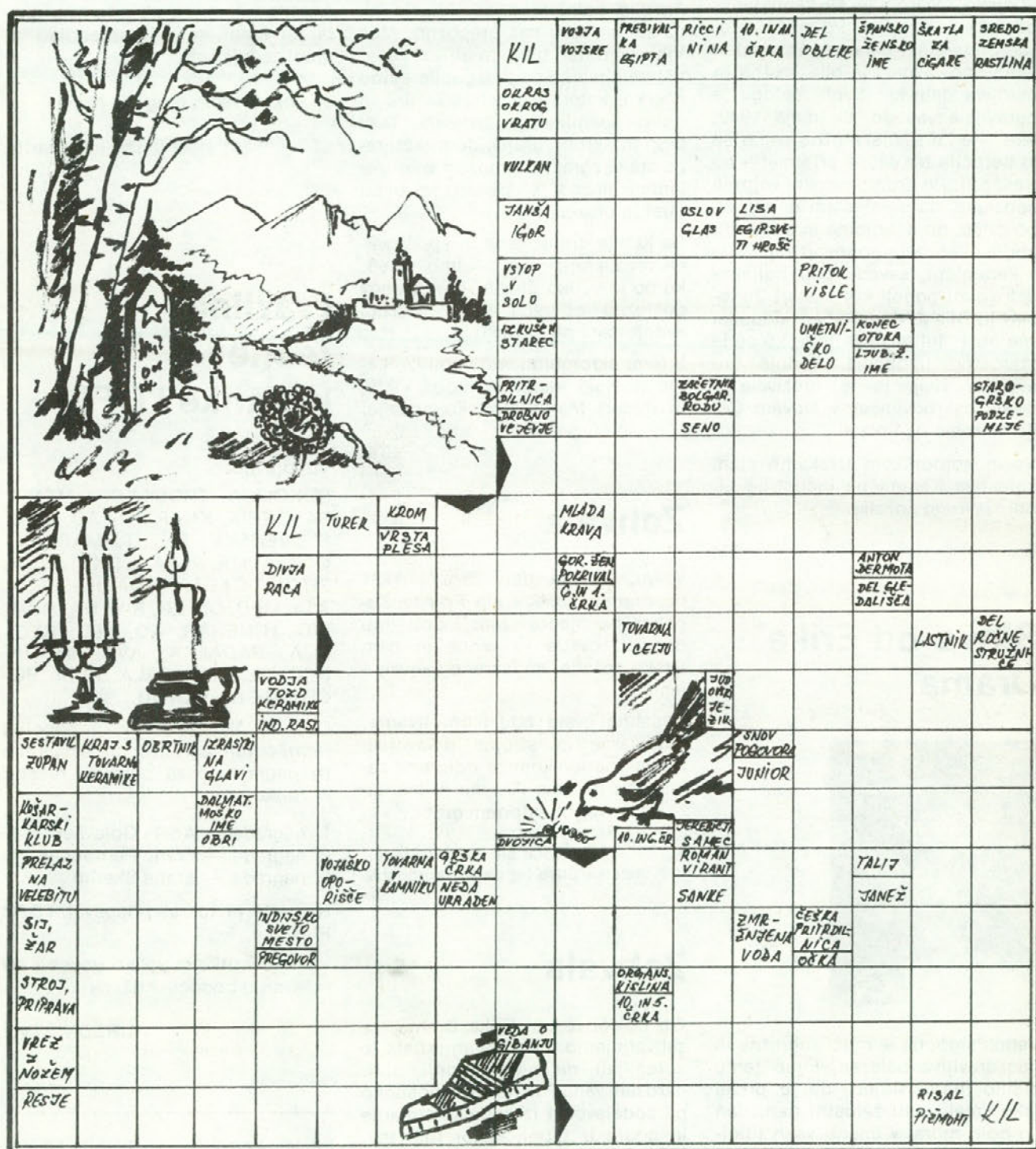
Nagrade je tokrat prispeval TOZD Ploščice.

Vsem čestitke in veliko uspeha pri reševanju bodočih križank.

UREDNIŠTVO

Izdaja: Keramična industrija Liboje. Ureja: odbor za informacije. Odgovorni urednik: Marija Oblak. Izhaja štirikrat letno. Telefon 063/737-120. Tisk: REK DO Tiskarna Titovo Velenje. Naklada 800 izvodov.

NAGRADNA KRIŽANKA

— rešitve oddajte do 15. 11. 1981